

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/127/2022
Identifikačné číslo spisu: 8714214121
Dátum vydania rozhodnutia: 04.06.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8714214121.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a členov senátu Mgr Dušana Čima a JUDr. Terézie Mecelovej, v spore žalobcu E. Z., narodeného XX. H. XXXX, J. XXX/XX, XXX XX P., zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej UNIQA poisťovňa, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Krasovského 3986/15, Bratislava, IČO: 53 812 948, zastúpená PRK Partners s. r. o., Hurbanovo nám. 3, Bratislava, IČO: 35 978 643, o zaplatenie 6 917,48 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21C/187/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/37/2021 z 2. februára 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietá.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 21C/187/2014-287 zo 17. júna 2021 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% účelne vynaložených nákladov.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil právne § 15 ods. 1, § 2 písm. g) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že 26. júla 2014 došlo k dopravnej nehode motorových vozidiel BMW 750i EČ: J. (ďalej len „BMW“), VW Passat CC EČ: J. (ďalej len „VW

Passat“), ktoré riadil žalobca a Renault Megane 1,9 dCi EČ: XXXCK (ďalej len „Renault Megane“). Podľa popisu dopravnej nehody malo motorové vozidlo BMW odbočovať vľavo z vedľajšej cesty na hlavnú cestu dávajúc pritom prednosť po hlavnej ceste idúcim motorovým vozidlám a z toho dôvodu spomaľovalo aj za ním idúce vozidlo VW Passat, pričom za týmto vozidlom prichádzajúci vodič Renault Megane neskoro zaregistroval, že pred ním idúce motorové vozidlá spomaľujú a narazil zozadu do vozidla VW Passat, ktoré následne narazilo prednou časťou do zadnej časti vozidla BMW. Predmetná udalosť bola šetrená Okresným dopravným inšpektorátom v Poprade, o čom bol spísaný záznam z 26. júla 2014 a bola vyhotovená fotodokumentácia poškodených motorových vozidiel, ktorá nebola súčasťou spisového materiálu, ale bola k dispozícii znalcovi Ing. J. F., ktorý vypracoval pre žalovaného znalecký posudok č. 160/2014 vo veci posúdenia technickej prijateľnosti možnosti vzniku a rozsahu poškodenia motorových vozidiel pri dopravnej nehode. V závere znaleckého posudku znalec konštatoval, že ku škode na vozidlách v súlade s deklarovávaným priebehom nehodového deja nemohlo dôjsť v celom rozsahu. Žalovaná škodovú udalosť uzavrela bez poskytnutia poistného plnenia, keď poukázala na skutočnosť, že poisťovateľ nehradí za poisteného škodu, ak ide o zodpovednosť za škodu, ktorej vznik nie je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Vlastník motorového vozidla BMW ako i žalobca si uplatnili náhradu škody u žalovanej, avšak táto odmietla poistné plnenie u oboch vozidiel.

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zameril na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a v tejto veci vychádzal zo zistenia, ktoré žalobca uviedol na pojednávaní 7. júla 2020, že majiteľom VW Passat bola leasingová spoločnosť a žalobca bol len držiteľom vozidla. Žalobca považoval aktívnu vecnú legitímáciu za preukázanú potvrdením o ukončení zmluvy a zmluvy o zabezpečení č. 120142219 zo 4. novembra 2015, z ktorého vyplýva, že Consumer Finance Holding a. s. ako leasingová spoločnosť a žalobca sa dohodli na predčasnom ukončení zmluvy ku dňu 3. novembra 2015. Následne sa vlastníkom vozidla VW stal žalobca. Súd prvej inštancie v tejto veci uzavrel, že žalobcovi neprislúcha procesné právo uplatňovať si hmotnoprávny nárok na náhradu škody, pretože v čase škodovej udalosti nebol vlastníkom motorového vozidla žalobca, ale spoločnosť Consumer Finance Holding a. s.. V dôsledku škodnej udalosti došlo ku zníženiu majetkového stavu vlastníka vozidla, teda spoločnosti Consumer Finance Holding a. s., pretože rozdiel v hodnote motorového vozidla pred poškodením a po tom sa prejavil v jej majetkových pomeroch ako vlastníka vozidla. Bez právneho významu zostáva okolnosť akým spôsobom vlastník následne s poškodenou vecou teda motorovým vozidlom naložil a akým spôsobom si vyporiadali účastníci zmluvy, teda žalobca a spoločnosť Consumer Finance Holding a. s. svoje právne vzťahy.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

4. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 3Co/37/2021 z 2. februára 2022 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a druhým výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

5. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za konzistentné, prijateľné a racionálne a rozsah jeho odôvodnenia za súladný s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za správny označil záver súdu prvej inštancie, že žalobcovi neprislúcha procesné právo uplatňovať si hmotnoprávny nárok na náhradu škody a správne žalobu zamietol. Odvolací súd poukázal, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil leasingovú zmluvu, obsah záväzkov žalobcu na jednej strane a spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., na druhej strane nebol preukázaný. V konaní taktiež nebolo preukázané kedy a za akých podmienok došlo k zmene vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, ako ani akým spôsobom boli upravené vzájomné záväzky medzi žalobcom ako leasingovým nájomcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako leasingovým prenajímateľom pri poškodení, respektíve zničení predmetného vozidla. Odvolací súd za správnu nepovažoval žalobcovu interpretáciu právnej povahy leasingových zmlúv, najmä jeho úvahy o tom, že v prípade finančného leasingu splátky

predstavujú kúpnu cenu. Tieto úvahy odvolací súd vnímal len ako popis ekonomickej podstaty finančného leasingu, z právneho hľadiska je však zrejmé, že vlastníkom veci je počas finančného nájmu leasingová spoločnosť a k prevodu vlastníctva dochádza až po skončení leasingového vzťahu. Tomu, kto nie je vlastníkom veci, však škoda spočívajúca v znížení hodnoty veci v dôsledku škodnej udalosti oproti jej hodnote pred poškodením nevzniká, pretože ten, kto nenadobudol vec do vlastníctva, nezískal majetkovú hodnotu, ktorú by mohol stratiť. Rozhodujúcou pre právne posúdenie veci je skutočnosť, že žalobca v dobe kedy došlo k poškodeniu vozidla nebol jeho vlastníkom. Poškodením vozidla prišlo v dôsledku škodovej udalosti k zníženiu majetkového stavu vlastníka vozidla, ktorou bola leasingová spoločnosť nie nájomca vozidla, a na tom nič nemení ani okolnosť akým spôsobom si vysporiadali vzájomný právny vzťah založený leasingovou zmluvou leasingová spoločnosť s nájomcom - žalobcom. Žalobca teda svoju ujmu odvodzuje od ním dojednaného leasingového vzťahu so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že záväzky nájomcu dohodnuté v prípade zničeného predmetu nájmu voči prenajímateľovi z leasingovej zmluvy nie sú dôsledkom škodovej udalosti (dopravnej nehody), za ktorú zodpovedá škodca, ale sú bezprostredným dôsledkom jeho zmluvného dojednaní.

Dovolanie

6. Voči predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP navrhujúc rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť vec tomuto súdu na ďalšie konanie.

7. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal nevysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalobcu, že ak by mal byť aktívne legitimovaný leasingový prenajímateľ, získal by plnenie dvakrát, keďže by prijal všetky leasingové splátky, ktorých úhrn sa rovná hodnote vozidla a k tomu ešte aj peňažnú náhradu škody, ktorú si môže ponechať ako zisk. Žalobca v tejto veci v odvolaní uviedol aj praktické príklady, ku ktorým sa odvolací súd nijako nevysporiadal.

8. Za právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené žalobca považoval nasledujúce otázky:

1. V prípade vzniku škody na majetku, vzniká nárok na náhradu výlučne tomu, komu vec patrí alebo za dôvodných skutkových okolností môže tento nárok patriť aj jej držiteľovi alebo detentorovi?
2. Komu v prípade finančného leasingu vzniká skutočná škoda pri poškodení vozidla treťou osobou - prenajímateľovi alebo nájomcovi vozidla?
3. Má osoba, ktorá bola v čase vzniku škody leasingovým nájomcom poškodeného vozidla právo na uplatnenie nároku na náhradu škody voči zákonnej poisťovni v prípade, ak neskôr splnila všetky podmienky leasingu a stala sa výlučným vlastníkom vozidla?
4. Prechádza na leasingového nájomcu nárok na náhradu škody na predmete nájmu, ak tento nárok nebol uspokojený do skončenia leasingu a vzniku vlastníckeho práva nájomcu?

9. K uvedenému žalobca uviedol rovnakú právnu argumentáciu ako v odvolacom konaní. Podľa dovolateľa zo žiadneho ustanovenia zákona o PZP nevyplýva, že oprávnenou osobou uplatňovať nárok na náhradu škody je výlučne vlastníkom motorového vozidla, takouto osobou môže byť ktokoľvek, komu v súvislosti s prevádzkou poistného plnenia vznikla škoda. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že v rozsudku nerozlišoval medzi operačným a finančným leasingom, hoci v prejednávanej veci išlo o podstatnú skutočnosť. Pri finančnom leasingu je jediným poškodeným leasingový nájomca, prenajímateľ totiž nemá žiadnu právnu povinnosť opraviť nájomcovi poškodené vozidlo alebo mu dodať nové v prípade jeho zničeného. Leasingový nájomca nemá žiadny ekonomický záujem vymáhať náhradu škody na vozidle, keďže jeho jediným ekonomickým záujmom sú leasingové splátky, na ktoré má nárok bez ohľadu na to, či je vozidlo poškodené, zničené alebo ukradnuté. Dovolateľ názor súdov nižších inštancií, že leasingový nájomca mal požiadať leasingového prenajímateľa o vymáhanie škody na vozidle považoval za absurdný z dôvodov, že leasingový prenajímateľ takejto žiadosti nemusí vyhovieť, pretože nikoho

nemožno nútiť, aby podal žalobu na súd, nájomca by nemohol dať opraviť vozidlo skôr, než konanie skončí a neexistuje žiadny právny titul, na základe ktorého by mal leasingový prenajímateľ výt'azok odovzdať nájomcovi.

10. Dovolateľ ďalej uviedol, že ak sa dovolací súd nestotožní s jeho argumentáciou, žiadal, aby dovolací súd zdôvodnil odpovede na nasledujúce dovolacie námietky:

- z akého predpisu hmotného práva vyplýva, že nárok na náhradu škody na majetku má len vlastník veci?
- akú reálnu ekonomickú škodu v danom prípade utrpela v dôsledku škodovej udalosti leasingová spoločnosť?
- ako je v súlade so zásadou spravodlivosti, že v prípade vzniku škody na predmete leasingového nájmu, je nájomca povinný ďalej platiť leasingové splátky, nemá právo na náhradu škody voči škodcovi a súčasne, ak chce vozidlo užívať, musí ho opraviť na vlastné náklady?
- ako je možné priznať aktívnu legitimáciu na náhradu škody tomu, kto nemá žiadnu ekonomickú motiváciu sa jej domáhať (leasingová spoločnosť) a nepriznať ju tomu, kto ju skutočne utrpel?
- z akého právneho dôvodu v prípade skončenia leasingu a prevodu vozidla na nájomcu má prenajímateľovi ostať zachované právo na náhradu škody, hoci už nie je majiteľom vozidla a hoci všetky práva voči nájomcovi súd vysporiadané?

11. K dovolaniu žalobcu sa vyjadřila žalovaná, ktorá k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd jasne a podrobne objasnili skutkový a právny základ svojho rozhodnutia a preto k zásahu do práv žalobcu na spravodlivé súdne konanie nemohlo dôjsť. S námietkami žalobcu sa zaoberali v rozsahu, ktorý postačuje na vyslovenie záveru, že žalobca dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že vymedzené právne otázky sa netýkajú uplatňovaného nároku a doplnila, že závery oboch súdov majú svoj základ v aktuálnej judikatúre a zároveň zohľadňujú a primerane vysvetľujú ustanovenia, na základe ktorých rozhodli.

Posúdenie veci dovolacím súdom

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) konštatuje, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP).

13. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

14. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým.

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

16. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

17. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

18. V danom prípade z dovolania žalobcu vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

19. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

21. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

22. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

23. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

24. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998), čo v preskúmvanej veci bolo splnené.

25. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bola strana konania úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku, resp. námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

26. Dovolateľ vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal absenciu vysporiadania sa s otázkou obohatenia leasingového prenajímateľa, ktorý ak by bol aktívne legitimovaný, prijme všetky leasingové splátky od žalobcu a zároveň aj peňažnú náhradu škody, ktorú si môže ponechať ako zisk a nevysporiadal sa s praktickými príkladmi uvedenými v odvolaní.

27. Uvedenú vytýkanú vadu dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú. V prvom rade dovolací súd konštatuje, že ide o otázku, ktorá nie je právne významná pre smerovanie sporu, pretože táto úvaha nie je schopná zhojiť (i keby bola pravdivá) nedostatok aktívnej legitimácie na strane žalobcu. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že s predmetnou otázkou sa odvolací súd nepriamo vysporiadal v bodoch 26. a 27. rozsudku odvolacieho súdu, kde konštatoval, že v spore nebola predložená leasingová zmluva ako dôkaz, preto vzájomné záväzky medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou zostali nepreukázané. V bode 26. rozsudku odvolacieho súdu poukázal na to, že poškodením vozidla došlo k zníženiu majetkového stavu vlastníka vozidla. Dovolací súd dopĺňa, že ak škodovou udalosťou došlo k zmenšeniu majetku vlastníka veci, náhrada škody potom neslúži ako zisk, ale ako kompenzácia následkov škodovej udalosti. Majetkovou hodnotou, ktorá môže byť poškodená, je jednak skutočná hodnota veci (motorového vozidla), za predpokladu, že je oceneľná peniazmi. Tomu, kto nie je vlastníkom veci, ktorá bola poškodená škodovou udalosťou, nemôže vzniknúť škoda spočívajúca v znížení hodnoty takejto veci (motorového vozidla), pretože ten, kto vec nenadobudol do vlastníctva, ešte nezískal majetkovú hodnotu (motorové vozidlo) do vlastníctva. Držiteľ motorového vozidla, ktorý je zapísaný aj v osvedčení o evidencii vozidla, je aktívne legitimovaný na podanie žaloby (§15 ods. 1 zákona o PZP) v prípade, ak by bol poškodeným subjektom priamo držiteľ motorového vozidla alebo by boli škodovou udalosťou/ dopravnou nehodou napr. poškodené veci vo vlastníctve držiteľa motorového vozidla alebo by právo na domáhanie sa škody bolo na neho (držiteľa osobného motorového vozidla) prevedené vlastníkom veci (napr. v samotnej zmluve o leasingu, v zmluve o postúpení atď.). V tomto spore je ale uplatnený nárok v žalobe odvodený zo škody, ktorá mala vzniknúť dňa 26. júla 2014 na osobnom motorovom vozidle vo vlastníctve iného subjektu než je žalobca a nárok na náhradu škody sa uplatňuje u poisťovne, s ktorou má vinník nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie. Poškodeným je vlastník vozidla, ktoré bolo poškodené škodovou udalosťou. Samotná skutočnosť, že bol žalobca dlžníkom zo

zmluvy o úvere aj leasingový nájomca predmetného vozidla, na aktívnu legitímáciu v tomto spore nepostačuje a to aj s prihliadnutím na ustálený skutkový stav veci (v žalobe si uplatnil len nárok na náhradu škody na predmetnom osobnom motorovom vozidle). Rovnako v konaní žalobca nepredložil zmluvu o úvere alebo leasingovú zmluvu, predložil iba doklad o ukončení zmluvy, ktorú žalobca uzavrel so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok (l. č. 247 súdneho spisu - potvrdenie o ukončení Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120142219). Dovolací súd uzatvára, že nejde tu ani o totožný prípad ako vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 8Cdo/100/2017 z 29. novembra 2018, v ktorej sa dlžník zo zmluvy o úvere, ktorému leasingová spoločnosť oznámila predčasnú splatnosť jej pohľadávky v dôsledku poistnej udalosti, považuje za aktívne legitimovaného v spore proti poisťovni ako poisťovateľovi obstarávanej veci a leasingovej spoločnosti ako poskytovateľovi úveru.

28. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd v odvolacom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

29. Odôvodnenie obsiahnuté v rozsudku súdu prvej inštancie aj krajského súdu v celom jeho kontexte spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, keďže zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, pričom argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé.

30. Dovolací súd uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Je z neho dostatočne zrejmé, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu. Na tomto závere nezmení nič ani skutočnosť, že sa žalobca stal v priebehu konania vlastníkom predmetného motorového vozidla (k 3. 11. 2015), avšak nepreukázal, či s prevodom vlastníctva osobného motorového vozidla prešlo alebo bolo prevedené na neho i právo na uplatnenie nároku na náhradu škody z predmetnej dopravnej nehody od pôvodného vlastníka vozidla napr. predložením Zmluvy o postúpení pohľadávky/nároku atď. Teda dovolateľ nepreukázal, že je aktívne vecne legitimovaný. Dovolací súd je preto názoru, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

31. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide,

teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

33. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi Najvyššieho súdu SR, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

34. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

35. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie sporu v otázke subjektu, ktorý si môže uplatňovať nárok na náhradu škody vzniknutej na motorovom vozidle, ktoré je predmetom leasingovej zmluvy. Položil dovolaciemu súdu otázku, ktoré podľa jeho názoru ešte neboli riešené v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, a to otázky:

1. V prípade vzniku škody na majetku, vzniká nárok na náhradu výlučne tomu, komu vec patrí alebo za dôvodných skutkových okolností môže tento nárok patriť aj jej držiteľovi alebo detentorovi?
2. Komu v prípade finančného leasingu vzniká skutočná škoda pri poškodení vozidla treťou osobou - prenajímateľovi alebo nájomcovi vozidla?
3. Má osoba, ktorá bola v čase vzniku škody leasingovým nájomcom poškodeného vozidla, právo na uplatnenie nároku na náhradu škody voči zákonnej poisťovni v prípade, ak neskôr splnila všetky podmienky leasingu a stala sa výlučným vlastníkom vozidla?
4. Prechádza na leasingového nájomcu nárok na náhradu škody na predmete nájmu, ak tento nárok nebol uspokojený do skončenia leasingu a vzniku vlastníckeho práva nájomcu?

36. Podľa § 2 písm. g) zákona o PZP poškodeným je ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona.

37. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

38. Podľa § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

39. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

40. K druhej položenej otázke pri odvolacom dôvode § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorá nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu: Komu v prípade finančného leasingu vzniká skutočná škoda pri poškodení vozidla treťou osobou - prenajímateľovi alebo nájomcovi vozidla? Dovolací súd poukazuje na znenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/198/2007 z 30. septembra 2008, v ktorom najvyšší súd uviedol nasledovné:

Ujma na majetku v dôsledku škodnej udalosti (dopravnej nehody) spočívajúca v rozdiel medzi hodnotou vozidla, ktorú by malo ku dňu riadneho skončenia leasingovej zmluvy nebyť jeho totálneho zničenia v

dôsledku škodnej udalosti (dopravnej nehody) a po totálnom zničení, kedy v dôsledku škodnej udalosti malo nulovú hodnotu, je skutočnou škodou, ktorej náhrada zásadne patrí vlastníkovi veci. Ak je poškodený vlastníkom veci, jeho majetkový stav zahŕňa hodnotu veci a v dôsledku jej poškodenia či zničenia dochádza k zmenšeniu jeho majetkového stavu. Tomu, kto nie je vlastníkom veci, však škoda spočívajúca v znížení hodnoty veci v dôsledku škodnej udalosti oproti jej hodnote pred poškodením nevzniká, pretože ten kto nenadobudol vec do vlastníctva, nezískal majetkovú hodnotu, ktorú by mohol stratiť. Rozhodujúce pre právne posúdenie veci je skutočnosť, že žalobca v dobe, kedy prišlo k poškodeniu (resp. zničeniu) vozidla, nebol jeho vlastníkom. Poškodením vozidla prišlo v dôsledku škodnej udalosti k zníženiu majetkového stavu vlastníčky vozidla, ktorou bola leasingová spoločnosť, nie nájomcu vozidla, pretože rozdiel v hodnote vozidla pred poškodením (i keď časovo uplatnenej ku dňu riadneho skončenia leasingu a nie ku dňu skončenia leasingu v dôsledku zničenia predmetu leasingu) a potom (nulová hodnota) sa prejavil v majetkových pomeroch vlastníčky. Rovnako náhradu škody formou ušlého zisku si môže uplatniť len vlastník osobného motorového vozidla, ktorý len je aktívne legitimovaným k podaniu žaloby uvedeného druhu. Na tom nič nemení ani okolnosť, akým spôsobom si vysporiadali vzájomný právny vzťah založený leasingovou zmluvou leasingová spoločnosť s nájomcom - žalobcom. Majetkovou hodnotou, ktorá môže byť poškodená, je skutočná hodnota veci, pokiaľ je ocniteľná peniazmi a samozrejme patriaca vlastníkovi, nie nájomcovi. Je už nerozhodné v akej forme je náhrada škody uplatnená.

41. Uvedený právny záver nepriamo potvrdil aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 266/2014 z 16. decembra 2014, v ktorom priznal aktívnu vecnú legitímáciu v spore o náhradu škody spôsobenej na motorovom vozidle leasingovému prenajímateľovi, čím de facto konštatoval, že škodu na motorovom vozidle, ktoré je predmetom leasingovej zmluvy si môže vymáhať len leasingový prenajímateľ ako vlastník, ktorému vznikla škoda na majetku - motorovom vozidle.

42. Dovolací súd sa s vyššie prijatými závermi stotožňuje a položenú právnu otázku uzatvára tak, že v prípade leasingu skutočná škoda vzniká leasingovej spoločnosti, ktorá je vlastníkom motorového vozidla. Poškodeným v zmysle § 2 písm. g) zákona o PZP je ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona. Škodou sa podľa právnej teórie rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, pričom obe tieto formy sú rovnocenné. Za skutočnú škodu sa považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Z uvedeného je zrejmé, že škodu utrpí ten, kto je vlastníkom veci (vlastníkom poškodeného motorového vozidla v čase škodnej udalosti bola leasingová spoločnosť), pretože ten, komu vec nepatrí, u toho nemôže dôjsť k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt. Zároveň dovolací súd poukazuje na záver uvedený v bode 27. tohto rozsudku, ktorý je odpoveďou na prvú a čiastočne i druhú dovolaciu otázku.

43. Z uvedeného vyplýva, že posúdenie otázky vzniku skutočnej škody pri finančnom leasingu súdmi nižších inštancií bolo v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (sp. zn. 2Cdo/198/2007 z 30. septembra 2008). Z tohto dôvodu prípustnosť a ani dôvodnosť tejto časti dovolania uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je daná, pretože ide o otázku, ktorá je už v judikatúre dovolacieho súdu vyriešená.

44. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku, prostriedok subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom alebo ním posudzované neboli, hoci byť mali). V prípade, že strana takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnila, hoci tak urobiť mohla a mala, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť

prípustnosť dovolania. Ak teda samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietať konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoc tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

45. Z uvedeného dôvodu vo vzťahu k otázkam položeným dovolaciemu súdu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že tretia a štvrtá otázka (3. Má osoba, ktorá bola v čase vzniku škody leasingovým nájomcom poškodeného vozidla, právo na uplatnenie nároku na náhradu škody voči zákonnej poisťovni v prípade, ak neskôr splnila všetky podmienky leasingu a stala sa výlučným vlastníkom vozidla? 4. Prechádza na leasingového nájomcu nárok na náhradu škody na predmete nájmu, ak tento nárok nebol uspokojený do skončenia leasingu a vzniku vlastníckeho práva nájomcu, sa dovolací súd vyjadril jednak v bode 30. odôvodnenia rozsudku tak, že žalobca v konaní nepreukázal prevod takéhoto práva z pôvodného vlastníka vozidla (poškodenej osoby) na nového vlastníka osobného motorového vozidla na základe zmluvy. Podľa názoru dovolacieho súdu pri zmene vlastníctva osobného motorového vozidla prevodom, automaticky so zmenou vlastníctva neprechádza na nového vlastníka (a to ani v prípade, ak bol neskorší vlastník/kupujúci v čase škodnej udalosti už ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v osvedčení o evidencii vozidla) nárok na náhradu škody na predmete nájmu na nového vlastníka / v čase škodnej udalosti držiteľa osobného motorového vozidla, pretože takýto nárok sa viaže na osobu poškodeného subjektu a zostáva jej bez ohľadu na neskorší zmluvný prevod vlastníctva vozidla. Takéto právo je ale možné zmluvne previesť. Až po prevode práva uplatniť si náhradu škody resp. pokračovať v takomto (aj súdnom) konaní od vlastníka veci a poškodeného, by vznikla žalobcovi aktívna legitimácia v tomto spore, čo však žalobca v konaní nepreukázal (nepredložil zmluvu s leasingovým prenajímateľom a vlastníkom predmetného motorového vozidla alebo napr. zmluvu o postúpení pohľadávky, kúpnu zmluvu, atď.). Iná právna situácia by ale nastala, ak by prišlo k prechodu vlastníctva osobného motorového vozidla (napr. dedením), čo však nie je predmetom sporu.

46. K otázkam, ktoré dovolateľ položil v závere dovolania dovolací súd uvádza, že tieto neboli položené so zákonnou špecifikáciou dovolacieho dôvodu, preto sa na ne dovolací prieskum nevzťahuje. Zároveň na položené otázky by nebolo v rámci dovolacieho prieskumu možné odpovedať, keďže sa týkajú skutkových okolností alebo právnych problémov, ktoré neboli riešené v odvolacom konaní. Dovolací súd nie je povinný odpovedať na akúkoľvek teda aj hypotetickú otázku dovolateľa, ale iba na otázku týkajúcu sa prejednávanej veci, ktorá spĺňa zákonné podmienky podľa § 421 a § 432 CSP.

47. Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd SR k záveru, že na podklade dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, uskutočniať vecný dovolací prieskum v rozsahu zákona, nie je dovolanie dôvodné, a s poukazom, na § 448 CSP dovolanie zamietol.

48. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu postupom podľa § 453 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP bola dovolacím súdom uložená povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania žalovanému v celom rozsahu. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

49. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.